

Nr 1287

Av herr **Andersson** i Örebro, i *anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 75, med förslag om den fortsatta regionalpolitiska stödverksamheten, m. m.*

(Lika lydande med motion nr 1100 i Första kammaren)

Områdesavgränsningen för lokaliseringstödet har alltsedan tillkomsten varit starkt kritiserad, eftersom näringslivets strukturproblem inte är bundna till några speciella administrativa områden. Övergången mellan de glesbebyggda avfolkningsbygderna och de expansiva tätortsregionerna sker gradvis i en bred zon och inte vid någon bestämd kommungräns.

Det är ingen tvekan om att kommuner i närheten av stödområdet fått betydligt minskade möjligheter att konkurrera med de närliggande kommunerna inom stödområdet om nyetableringar, omlokaliseringar, filialutläggningar och liknande. Erfarenheterna visar att företagen vid val mellan olika lokaliseringalternativ hellre väljer en attraktiv ort, där företaget med säkerhet kan räkna med lokaliseringstöd, än en ort utanför stödområdet med i övrigt likvärdiga lokaliseringsbetingelser. Detta motiverar en utomordentligt noggrann prövning av stödområdets avgränsning.

I propositionen föreslås en utvidgning av stödområdet med vissa kommunblock i Värmlands och Kopparbergs län. Som skäl för denna utvidgning har angivits den negativa befolkningsutvecklingen i området och behovet av ett mer differentierat näringsliv i några av de aktuella kommunblocken.

Lindesbergs A-region i Örebro län har under 1960-talet haft en ogynn-sammare befolkningsutveckling än de kommunblock som tillförts stödområdet men har inte föreslagits ingå i området.

Enligt en sammanställning som gjorts på arbetsmarknadsstyrelsens lokaliseringsbyrå (Meddelande 1969: 17) hade Lindesbergsregionen under år 1968 en så kraftig folkminskning, att endast Sollefteå, Haparanda—Kalix och Lycksele A-regioner minskade snabbare. Samtliga övriga 17 A-regioner som helt eller delvis ligger inom stödområdet uppvisade mer positiv befolkningsutveckling. Borlänge—Faluns och Karlstads A-regioner, vilka innefattar kommunblock som i propositionen föreslås tillföras stödområdet, hade befolkningsökning eller ungefär oförändrad folkmängd. Kristinehamns A-region med ett kommunblock som föreslås ingå i stödområdet noterade en befolkningsminskning men inte så kraftig som Lindesbergsregionens.

Arbetsmarknadsstyrelsens sammanställning visar även att 6 A-regioner inom stödområdet under åren 1960—1968 haft större folkminskning än Lindesbergsregionen, medan 14 A-regioner inom stödområdet har haft mer positiv befolkningsutveckling. Karlstads- och Falun—Borlångeregionerna noterade folkökning och Kristinehamnsregionerna en svagare folkminskning än Lindesbergsregionen.

Länsstyrelsen i Örebro län har i sitt remissyttrande över 1968 års lokaliseringstudningens betänkande jämfört befolkningsutvecklingen i Lindesbergsregionens kommunblock med utvecklingen i de kommunblock som utredningen liksom propositionen föreslog skulle tillföras stödområdet. Länsstyrelsen kunde därvid konstatera att två av de föreslagna stödblocken, Falun och Borlänge, hade haft en positiv befolkningsutveckling under hela 1960-talet. De övriga kommunblocken som föreslogs ingå i stödområdet hade fått vidkännas mindre markanta befolknings- och sysselsättningsförändringar än blocken inom Lindesbergsregionen. Kopparbergsblocken i Lindesbergsregionen noterade en avsevärt kraftigare folkminskning än något av de föreslagna stödblocken. Av dessa block minskade endast Filipstadsblocket snabbare än Norablocket i Lindesbergsregionen.

Med hänvisning till ovanstående hemställes,

att riksdagen beslutar att Lindesbergsregionens fyra kommunblock, Lindesberg, Nora, Hällefors och Kopparberg, tillföres det allmänna stödområdet.

Stockholm den 9 april 1970

Sven G. Andersson (fp)

i Örebro
